

Dully & Dax

KUBA & Oswald

Skřítek
se stěhuje

NIKDY!

FRAGMENT

Kuba & Osvald

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Eva Daxová

Kuba & Osvald – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KUBA & Oswald

Skřítek se stěhuje

Eva Daxová

Ilustrace Sabine Dullyová

FRAGMENT

Obsah

Prolog 4

Kapitola 1: Ve škole pro skřítky 7

Kapitola 2: Dům pro Kubu 15

Kapitola 3: Nečekaný spolubydlící 23

Kapitola 4: Kuba se chce pustit do díla! 32

Kapitola 5: Past na Osvalda 37

Kapitola 6: Překvapivá návštěva 41

Kapitola 7: Krátký výlet s překážkami 55

Kapitola 8: Rozárka 58

Prolog

Daleko nahoře, na severu, tam, kde jsou dny v létě nekonečně dlouhé, kde jsou domy barevnější než kdekoliv jinde na světě a kde obrovská jezera čekají jen na to, až do nich někdo skočí – přesně tam jsou skřítcí doma.

Skřítcí žijí skrytě. Pod kořeny stromů a na vrších jedlí, ve stájích a na loukách nebo dobře ukrytí v bytech a domech. Měli byste vědět, že se na světě vyskytuje mnoho různých skřítků. Existují kupříkladu skřítcí hospodářičci a stájoví skřítcí – velmi staromódní, trochu nepřívětiví chlapíci, kteří dohlízejí na to, že je o zvířata dobře postaráno.

Nebo vánoční skřítcí, kteří pomáhají Ježíškovi shromáždit všechna dětská přání a rozdat dárky. Někteří skřítcí ostatně nemluví o vánočních skřítcích zrovna hezky. Mají totiž podezření, že vánoční skřítcí tak úplně nedodrží zákaz být viděni. Neboť jsou to koneckonců jediní skřítcí, kteří jsou světově proslavení – a to je přece trochu podezřelé.

Hnutí skřítků dobrodruhů existuje teprve několik desetiletí – jsou to velmi odvážní skřítkci, kteří šplhají losům na paroží a mají rádi, když jim vítr fouká do tváře.

Starší skřítkci nad tím jen krouťí hlavou. A dále tu jsou přirozeně ještě velmi specializovaní skřítkci, jako skřítkci pekařští, krejčovští a elektrikářští, a také automobiloví a lodní – a pak

také existují skříťci, kteří umí od všeho trochu. To jsou skříťci domácí.

Domácí skřítek umí kovat, kutit i stavět. Umí najít ztracené klíče, sfouknout zapomenutou svíčku a opravit přerušený kabel. Stará se o to, aby do domu nevčkročili žádní příliš velcí pavouci, a drží mouchy, moly a myši od domu dál.

Máte-li podezření, že by u vás mohl snad žít nějaký skřítek, potom to bude skoro určitě skřítek domácí.

Lze to ostatně velmi lehce vyzkoušet:

Mysleli jste si někdy, že jste něco ztratili – a potom jste to nečekaně zase našli? Nejsou si vaši rodiče občas jistí, zda skutečně vypnuli sporák, kávovar nebo žehličku? Vrací se rychle zpět do bytu – a všechno je v nejlepším pořádku? Ano? Potom je to jasný případ. S největší pravděpodobností u vás žije domácí skřítek.

A možná je to takový neobyčejný skřítek jako Kuba, o kterém je tento příběh.

Kapitola 1

Ve škole pro skřítky

Když později příběh o Kubovi slyšeli, tvrdili mnozí, že to byl již od začátku zvlášť nápadný skřítkčí chlapec. Nadmíru velký nebo velice malý nebo neobyčejně blondatý. Ale to není pravda.

S dvanácti celými dvěma centimetry byl Kuba skřítkčí kluk běžné výšky se zcela normálně blondatými vlasy. Snad byly jen trochu rozježenější, než je obvyklé. A zcela určitě byly vždy neučesané.

A tento neučesaný, dvanáct celých dva centimetry velký Kuba měl jedno veliké přání. Za každou cenu se chtěl stát domácím skřítkem. Přinejmenším od doby, kdy uměl přemýšlet.

Ale když se chce někdo stát domácím skřítkem, musí nejdříve obstát u skřítkčí zkoušky – a to není zrovna jednoduché. V každém případě ne, když je někdo tak mizerný žák jako Kuba. Náš Kuba nechodil do školy příliš

rád, to je bohužel pravda. Líbily se mu totiž ty předměty, ve kterých se používalo kladivo nebo se stavělo, ale všechny ostatní mu byly hluboce protivné.

Mít nos zastrčený v knihách, učit se texty z paměti nebo počítat matematické úlohy – to všechno považoval Kuba za nehorázně nudné, takže se na cestě do školy vždy extra dlouho loudal. Každá minuta mimo školu je dobrá, myslel si Kubík.

I když se namáhal sebevíc, zvládl učitele poslouchat sotva po dobu pěti mrknutí oka. Jeho myšlenky vždy odbíhaly pryč.

A tak se nebylo co divit, že Kuba byl nejhorším žákem ze třídy.

Což mu ovšem – jen mezi námi – nedělalo valné starosti.

Bylo tolik jiných věcí, které Kubík velmi dobře uměl. Například zaplétat kapradí nebo vyřezávat píšťalky. Kuba

věděl, jak ochočit veverku, najít opuštěné datlí hnízdo nebo jak dělat přemety v houpací síti, aniž by z ní vypadl.

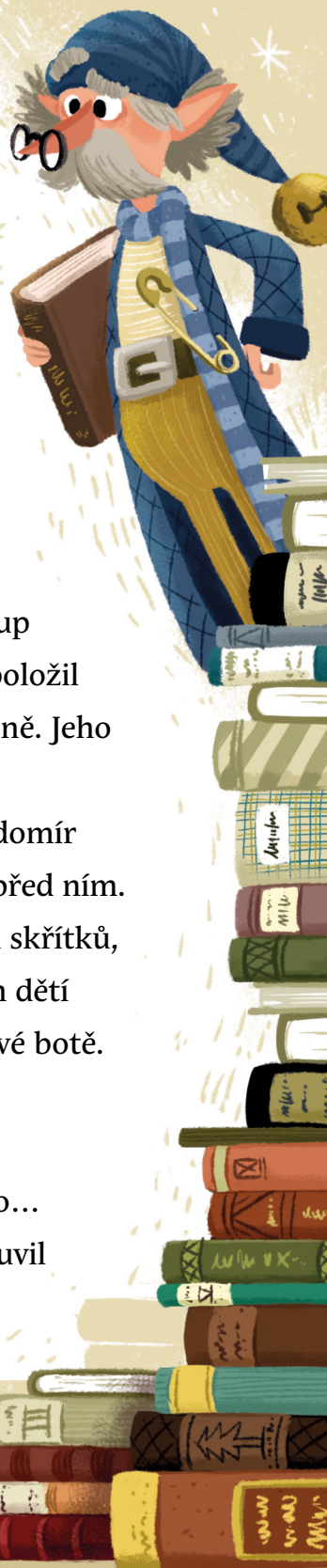

Také v ono vlahé pozdně letní ráno, ve kterém náš příběh začíná, byl Kuba ve svých myšlenkách někde jinde. Totiž u zpola hotového nožíku, který tajně držel v dlaních pod lavicí. Sám ho ukoval – z hřebíku, který před nedávnem našel cestou do školy. Po mnoha různých pokusech napadlo Kubu podržet hřebík nad plamenem a vyklepat ho do plocha. Když potom obrousil jednu stranu křemenem, až se objevilo hladké ostří, měl co by dup vynikající nožík ve skřítkčí velikosti. Kuba opatrně položil prst na špičku nože. „Au! Paráda,“ zašeptal spokojeně. Jeho nůž byl skutečně ostrý.

„O čem jsem právě mluvil, Jakube?“ zeptal se Ledomír náhle. Učitel kurzu pro domácí skřítky stál přímo před ním. Ledomír byl vyšší a hubenější než většina ostatních skřítků, a když nebyl v doslechu, říkala mu většina skřítkčích dětí „Vychrtlina“. Kuba nechal nožík rychle zmizet ve své botě.

Ledomírovo obočí se zvedalo a brýle se zároveň posouvaly na špičku jeho dlouhého nosu.

„Ehm, snad... no, já si myslím... zcela určitě něco... ehm... o skřítkčí zkoušce?“ hádal Kuba. Ledomír mluvil poslední dobou o skřítkčí zkoušce skoro pořád.

Učitel se na něj překvapeně podíval. „Zcela správně, Jakube. O skřítcí zkoušce!“ řekl. „A jak přesně skřítcí zkouška probíhá?“

Ale Kuba už opět nedával pozor. Opatrně zkoušel nahmatat svůj nožík. Dnes odpoledne se chtěl postarat o jeho rukojeť. Nejhezčí by byla dřevěná. Ale možná se podívá i po nějakém měkčím kameni, který lze opracovat.

„Jakube! Tak jak probíhá skřítcí zkouška?“ zopakoval Ledomír.

Kuba rychle vrátil ruku zpět. „Jak? Hm. Já nevím,“ koktal. „Víš alespoň, co domácí skřítek obvykle dělá?“

„Stará se o svůj dům“ odpověděl Kuba hbitě – v tom se totiž vyznal. „Domácí skřítek odhání pavouky. Vyrábí věšáky na klíče. Ostří a brousí velké kuchyňské nože. A umí taky rozložit kávovar...“

Ledomír se na něj přísně podíval.

„... který ale ovšem znovu složí,“ dodal Kuba. A v duchu si doplnil: a všechno všecičko může dělat *kdy* a *jak* se mu zachce. Život domácího skřítky byl skvělý, o tom byl Kubík přesvědčen. Ledomír založil ruce na zádech a začal rychle přecházet sem a tam. „Zapište si to za uši. U skřítcí zkoušky

máte šest týdnů čas, abyste poskřítčili dům, ve kterém žádný skřítěk nežije. Mareto, co tím myslíme, když je dům „poskřítčený“?“

Jedna ze skřítčích dívek se zvedla: „Že se tam člověk cítí dobře, jakmile do domu vstoupí,“ odrecitovala pohotově. „Bez ohledu na to, zda jde o dům malý, velký, uklizený nebo neuklizený, nový nebo starý.“

Druhé skřítčí děvče zvedlo ruku a volalo: „Poskřítčený dům znamená domov – a ne jen dům!“ Jen mezi námi: je to skutečně tak. Možná už jste si toho také někdy všimli: jsou domy ve kterých se člověk hned cítí příjemně. A jsou také jiné, ve kterých to tak není – i když jsou třeba větší anebo lépe zařízené. Mnozí lidé si myslí, že důvod, proč tomu tak je, nelze přesně pojmenovat – věří potom na nejpodivnější věci, kterým dávají složitá jména jako „atmosféra“ nebo „geopatogenní zóny“.

Ale to je hloupost!

Je to prostě rozdíl mezi poskřítčeným a neposkřítčeným domem.

Ledomír prikyvoval. „Přesně tak! A kde se toto všechno můžeme dočíst?“

